

den tror jeg, produktivkræfterne er nået til en fase, hvor vi, hvis vi politikere tænker os om, kan kombinere det med en ny type lokalt forankret produktion. Og det gælder både den immaterielle – og her er vi ved IT-området, hvor der er meget at hente med hensyn til udbygning af både landdistrikter og små og mellemstore byer – og den materielle produktion.

Et lille eksempel, som jeg vil nævne fra Folketingets talerstol, er jo Hjarnø. På Hjarnø produceres et ur, fordi producenten, som har en dansk kone, kørte lidt rundt i Jylland for at finde et sommerhus, og det blev altså på Hjarnø. Dette ur eksporteres til hele verden, og det sælges som varmt brød i Hong Kong. Dette er en helt ny model, for uret produceres utrolig lokalt; på den lille bitte ø produceres færgemanden og alle andre på øen ure. Og de kan oven i købet konkurrere på verdensmarkedet, skønt alle, der går på Handelshøjskolen, bliver tudet ørerne fulde om, at ure skal produceres i Østen, og så skal de sejles til os og deles ud her til ingen penge.

Jeg ved ikke, om eksemplet kan holde hele vejen, men jeg tror, hvis vi går det igennem, er der mange muligheder. Tænk, om man fik bilfabrikanter til at producere delene af bilerne i stedet for hele biler, så en mekaniker i Viborg kunne købe en motor og en reservedel dit og dat og samle den selv, så vi kunne få vores biler individuelt sammensat. Det er muligvis lidt længere fremme i tiden, men der er meget at hente her i en kombination af kreativitet, udnyttelse af det globale marked og så helt lokal tænkning.

Til sidst vil jeg hæfte mig lidt ved transportpolitikken. Her er jeg utilfreds med det, der står, i hvert fald med satsningen i det, der står. I det internationale perspektiv, som er vigtigt i de næste år også planlægningsmæssigt, er det jo helt afgørende, at jernbanetrafikken og skibsfartstrafikken får topprioritet. Tag Østersøregionen! Det er jo helt afgørende, at der laves et transportsystem dér.

Og så er jeg næsten ligeglad med motorvejsudbygningen i den forstand, at det behøver vi ikke at bruge kræfter på. Det er jo på markedet, de skal nok komme, og for min skyld kan man lade dem finansiere ved betaling osv., men selvfølgelig skal vi bestemme, hvor de skal ligge. Men den politiske beslutning, som skal tages, er, om man vil foretage de langtidsinvesteringer, som skal til for at udbygge transportsystemerne til tog og skib.

Jeg er enig i regeringens 6 punkter om initiativer på europæisk niveau. Jeg mener, det er vigtigt, at der tages initiativer. Østersøregionen er nævnt her, og jeg er meget enig i, at den er meget vigtig, men et lidt underprioriteret område som Nordsøregionen er da også spændende. Her kan man oven i købet se på, hvordan man kan få udkantsområder til at samarbejde på tværs af grænserne, og hvilke planlægningsmæssige muligheder vi har dér.

Vi støtter dagsordenen.

Og jeg skal til allersidst sige, jeg er stor tilhænger af, at der fremover kommer alternativer i landsplanlægningen. Jeg tror i virkeligheden, vi skal se i øjnene, at vi skal styrke landsplanlægningen i de kommende år. Danmark er ikke ret stort. Vi skal have regionplanlægning, men jeg tror, vi skal begynde at tænke på, at landsplanlægningen også skal have nogle af de elementer, som i dag er i regionplanlægningen.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Hr. Steen Gade kom i sit indlæg ind på, at det var markedskræfterne, der skabte centralisme. Jeg kunne godt tænke mig, at hr. Steen Gade prøvede at redegøre lidt for, hvor han har de oplysninger fra, for når jeg kigger mig lidt rundt i Danmark og ser på, hvordan udviklingen har været både erhvervsmæssigt og arbejdspladsmæssigt, så kan jeg da ikke se nogen centralisme. Et af de store vækstområder er i Vestjylland, nemlig Ringkøbing Amt, og det kan da undre.

Nej, det, det drejer sig om, er da, at man skal have mulighederne, der skal være en infrastruktur. Man skal have en mulighed for at bosætte sig, og man skal have en mulighed for at komme frem og tilbage, man skal have en mulighed for at bruge sin bil, som stadig væk er det væsentligste transportmiddel derude. Og dér er det jo sandt, at man fra centralt hold gør, hvad man kan, for at gøre det endnu sværere at bo derude, og på den måde er man med til at lave centralisering. Centraliseringen bliver i høj grad styrket, fordi vi herinde i Folketinget træffer nogle beslutninger, som gør det besværligt at leve i landdistrikterne, og ikke fordi de mennesker derude ikke kan skaffe arbejdspladser, produktion og omsætning, for det kan de.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil også godt blande mig lidt i centraliseringsdiskussionen i forhold til produktionen.